

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 13. rujna 2017. [\[Multimedia\]](#)

„Svjedočanstvo kolumbijskog naroda je bogatstvo za čitavu Crkvu“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Kao što vam je poznato proteklih sam dana boravio u apostolskom pohodu Kolumbiji. Od sveg srca zahvaljujem Gospodinu za taj veliki dar. Želim ujedno još jednom uputiti izraze zahvalnosti gospodinu Predsjedniku Republike, koji mi je iskazao tako ljubazno gostoprimstvo, zatim kolumbijskim biskupima koji su mnogo radili na pripremi toga pohoda, kao i drugim vlastima te zemlje i svima onima koji su dali svoj doprinos realizaciji tog putovanja. Posebno zahvaljujem kolumbijskom narodu koji me primio s tolikom ljubavlju i radošću! Radostan je to narod sred tolikih patnji, ali radostan; narod s nadom. Jedna od stvari koja je na mene ostavila najdublji utisak u svim gradovima, među mnoštvom, bili su očevi i majke s djecom, koji su podizali djecu da ih Papa blagoslovi, ali su također s ponosom pokazivali svoju djecu kao da žele reći: "Ovo je naš ponos! Ovo je naša nada!" Pomislio sam: ovo je narod koji voli imati djecu i voli ih s ponosom pokazivati, kao nadu: taj narod ima budućnost. I jako mi se to sviđjelo.

Na osobit način sam na ovome putovanju osjetio kontinuitet s dvojicom papa koji su prije mene pohodili Kolumbiju: blaženi Pavao VI., 1968. godine, i sveti Ivan Pavao II., 1986. To je kontinuitet snažno nadahnut Duhom, koji vodi korake Božjeg naroda na putovima povijesti.

Geslo putovanja bilo je "Demos el primer paso", to jest "Učinimo prvi korak", koji se odnosi na proces pomirenja kroz koji prolazi Kolumbija kako bi izašla iz pola stoljeća dugog unutarnjeg sukoba, koji je sijao patnju i neprijateljstva, nanijevši tolike rane, koje teško zacjeljuju. Ali uz Božju pomoć već se krenulo tim putem. Svojim sam posjetom htio blagosloviti napor koji ulaže taj narod, učvrstiti ga u vjeri i nadi i primiti njegovo svjedočanstvo, koje je bogatstvo za moju službu i za čitavu Crkvu. Svjedočanstvo toga naroda je bogatstvo za čitavu Crkvu.

Kolumbija – kao i najveći dio južnoameričkih zemalja – je zemlja u kojem su kršćanski korijeni veoma snažni. I ako ta činjenica još više produbljuje bol zbog tragedije rata koji ju je razdirao,

istodobno predstavlja jamstvo mira, čvrst temelj njezine obnove, limfu njezine nepobjedive nade. Očito je da je Zli htio podijeliti narod da bi uništio Božje djelo, ali je isto tako očito da je Kristova ljubav, njegovo beskrajno milosrđe jače od grijeha i smrti.

Ovo putovanje je bilo nositeljem Kristova blagoslova, blagoslova Crkve nad željom za životom i mirom koji izvire iz srca toga naroda: vidio sam tu želju u očima tisuća i tisuća djece i mladih koji su ispunili trg u Bogoti i koje sam posvuda susretao; onu snagu života koju također sama priroda obznanjuje svojom bujnošću i bioraznolikošću. Kolumbija je druga zemlja svijeta po bioraznolikosti. U Bogoti sam imao priliku susresti se sa svim biskupima te zemlje kao i članovima Upravnog odbora Vijeća biskupskih konferencija zemalja Južne Amerike. Zahvalan sam Bogu što sam ih mogao zagrliti i što sam im pružio svoju pastoralnu potporu u njihovu poslanju u službi Crkve sakramenta Krista našeg mira i naše nade.

Dan proveden u Villavicenciji bio je posvećen na poseban način temi pomirenja. Bio je to ujedno vrhunac čitavog putovanja. Ujutro je bilo veliko euharistijsko slavlje, s beatifikacijom mučenikâ Jesúa Emilia Jaramilla Monsalvea, biskupa i Pedra Maríe Ramíreza Ramosa, svećenika; u popodnevnim satima je bila posebna liturgija pomirenja, u čijem je središtu na simboličan način bilo raspelo iz Bocaye, bez ruku i nogu, osakaćeno kao i njegov narod.

Beatifikacija dvojice mučenika podsjetila je na plastičan način da se mir temelji također, i možda prije svega, na krvi tolikih svjedoka ljubavi, istine, pravednosti, kao i istinskih i pravih mučenika, ubijenih zbog vjere, poput dvojice upravo spomenutih. Bilo je dirljivo do suza slušati njihove životopise: bile su to suze i boli i radosti. Pred njihovim relikvijama i licima, sveti Božji narod je osjetio snažno svoj identitet, s bolju, misleći na tolike, premnoge žrtve, i ujedno s radošću, zbog Božjeg milosrđa koje se izljuje na one koji ga se boje (usp. *Lk 1, 50*).

"Ljubav će se i vjernost sastati, / pravda i mir zagrliti" (*Ps 85, 11*), slušali smo na početku. Taj redak psalma sadrži proroštvo onoga što se dogodilo prošli petak u Kolumbiji; proroštvo i Božja milost prema tom ranjenom narodu, koja mu pomaže ustati i hoditi u novosti života. Te proročke riječi pune milosti našle su svoj vjerni odraz u pričama svjedokâ, koji su govorili u ime mnogih koji su, polazeći od svojih patnji, s Kristovom milošću izašli iz sebe samih i otvorili se susretu, opraštanju, pomirenju.

U Medellínu perspektiva je bila kršćanski život kao učenje: poziv i poslanje. Kad se kršćani do kraja zauzimaju na putu nasljedovanja Isusa Krista, postaju doista sol, svjetlo i kvasac u svijetu, a plodovi su obilni. Jedan od tih plodova su Hogares, to jest kuće gdje djeca i mladi koje je život ranio mogu pronaći novu obitelj gdje su ljubljani, prihvaćeni, zaštićeni i praćeni. A drugi plodovi, obilni poput grozdova, su pozivi na svećenički i posvećeni život, koje sam imao priliku blagosloviti i s radošću potaknuti na nezaboravnom susretu s Bogu posvećenim osobama i članovima njihovih obitelji.

Na kraju, u Cartageni, gradu svetog Petra Clavera, apostola robova, "fokus" je bio usmjeren na promicanje ljudske osobe i njezinih temeljnih prava. Sveti Petar Claver, kao i u najnovije vrijeme sveta Maria Bernarda Bütler, dali su život za najsiromašnije i marginalizirane, i tako su pokazali put prave revolucije, evanđeoske, a ne ideološke, koja doista oslobađa ljude i društvo od negdašnjih i, nažalost, također današnjih ropstava. U tome smislu "učiniti prvi korak" – što je geslo putovanja – znači približiti se, prignuti se, dotaknuti tijelo ranjenog i napuštenog brata. I učiniti to zajedno s Kristom, Gospodinom koji je postao robom za nas. Zahvaljujući njemu postoji nada, jer On je milosrđe i mir.

Ponovno povjeravam Kolumbiju i njezin ljubljani narod Majci, Gospi od Chiquinquire, koju sam imao priliku častiti u katedrali u Bogoti. Neka uz Marijinu pomoć svaki Kolumbijac svakoga dana učini prvi korak prema bratu i sestri i tako zajedničkim snagama gradi, iz dana u dan, mir u ljubavi, pravdi i istini.